sitwasyon

pangyayari, kaganapan, realidad

UPLB WC

wc: writing challenge

paano nga ba kumakain ang PILIPINO?

UPLB Writers' Club

July 2023 Zine Issue

paano nga ba KUMAKAIN ang Pilipino?

UPLB Writers Club
© Copyright 2023

All rights reserved. No part of this literary zine may be used, reproduced, and sold in any manner.

For more information, reach out to:

UPLB WRITERS' CLUB
Email: writersclubuplb@up.edu.ph
Facebook: facebook.com/uplbwritersclub
Instagram: @uplbwritersclub
Twitter: @uplbwritersclub

Mga Akda Nina:

Aubrey Bicomong
Irnst Asperga
Cyril Villaruel
Yohan Arnaiz
Tantan Dofitas
Zaian Perez
Rods Cortez

Pagsasaayos Ni:

Rods Cortez

Pamamahala Ni:

Irnst Asperga

sitwasyon
Pangyayari, kaganapan, narratibo

UPLBWC
wc: writing challenge

paano ?
?nga ba kumakain ang PILIPINO?

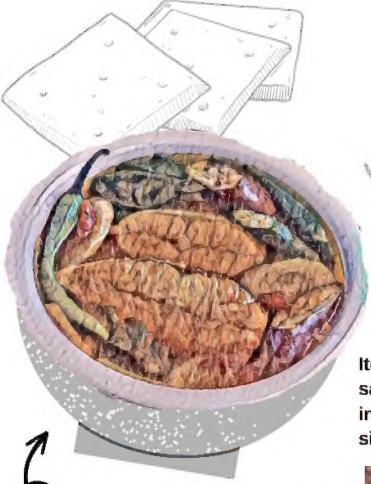

LUMPIANG TOGUE

Ito'y variation ng Lumpia kung saan ang togue ang main ingridient nito. Karaniwan itong sinasawsaw sa suka.

SINIGANG SA MISO

Pangunahing katangian ng lutong ito ay ang kaniyang naparami at may kaasiman na sabaw. Karaniwang sinasahugan at tinitimplahan ito ng mga maaasim na prutas, katulad ng sampalok, kamyas, o bayabas.

ADOBONG MANOK

Kinikilala bilang pambansang ulam ng Pilipinas. Ang paraan ng pagluluto ay nangangailangan ng paglalaga ng karne sa isang sarsa. Binubuo ito ng suka, toyo, peppercorn, at bawang.

PAGKAING PINOY

MAARING IHANDA SA HAPAGKAINAN

TORTANG TALONG

Ito ay isang simpleng pagkaing Pilipino na gawa sa kumbinasyon ng mga inihaw na talong at mga itlog.

KARE-KARE

Ito ay isang lutuing Pilipino na may katas ng mani at mga laman at paa ng baboy o laman at buntot ng baka. Kadalasang may bagoong kasama para isang sawsawan.

KALDERETA

Ito ay isang lutuing Pilipino na may katas ng mani at mga laman at paa ng baboy o laman at buntot ng baka. Kadalasang may bagoong kasama para isang sawsawan.

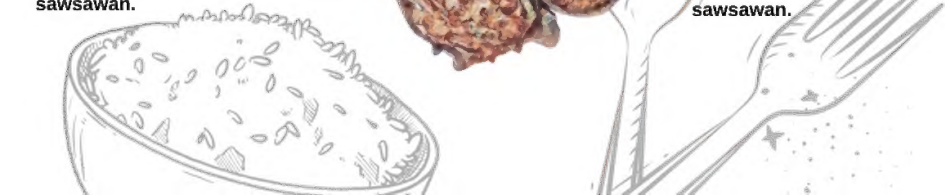

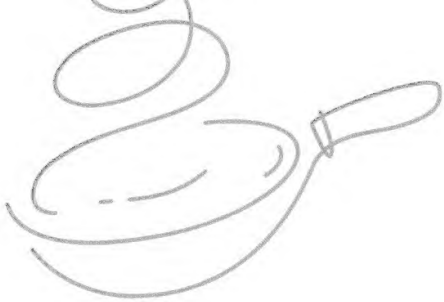

Mga Nilalaman

Preface v
Introduction vi
Tatlong segundo sa spotlight 2
Araw araw na pagkain ni Ton ton 4
Ampalaya with Itlog 9
May Memorya ang Pagkain 11
Lola Imba's Kaldereta 13
Adobo ang almusal at tanghalian 15
Untitled work 19
I shall never wash the dishes again.....21

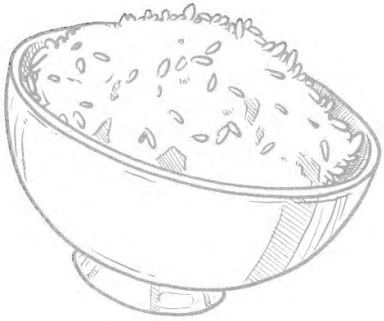

WC

WRITING CHALLENGE

These are WICI challenges that aim to always give the resident members a space to improve their writing. The prompts are divided into three types:

depinisyon a challenge with the goal to encapsulate a story, history, meanings, or constitution of a word in a maximum of 16 lines or 15 words

porma a writing challenge associated with forms of literary work with a given style, structure, genre, and theme

sitwasyon a challenge with the goal to complete or narrate the given scene in a maximum of 150 words.

sitwasyon

Lupang sakahan.

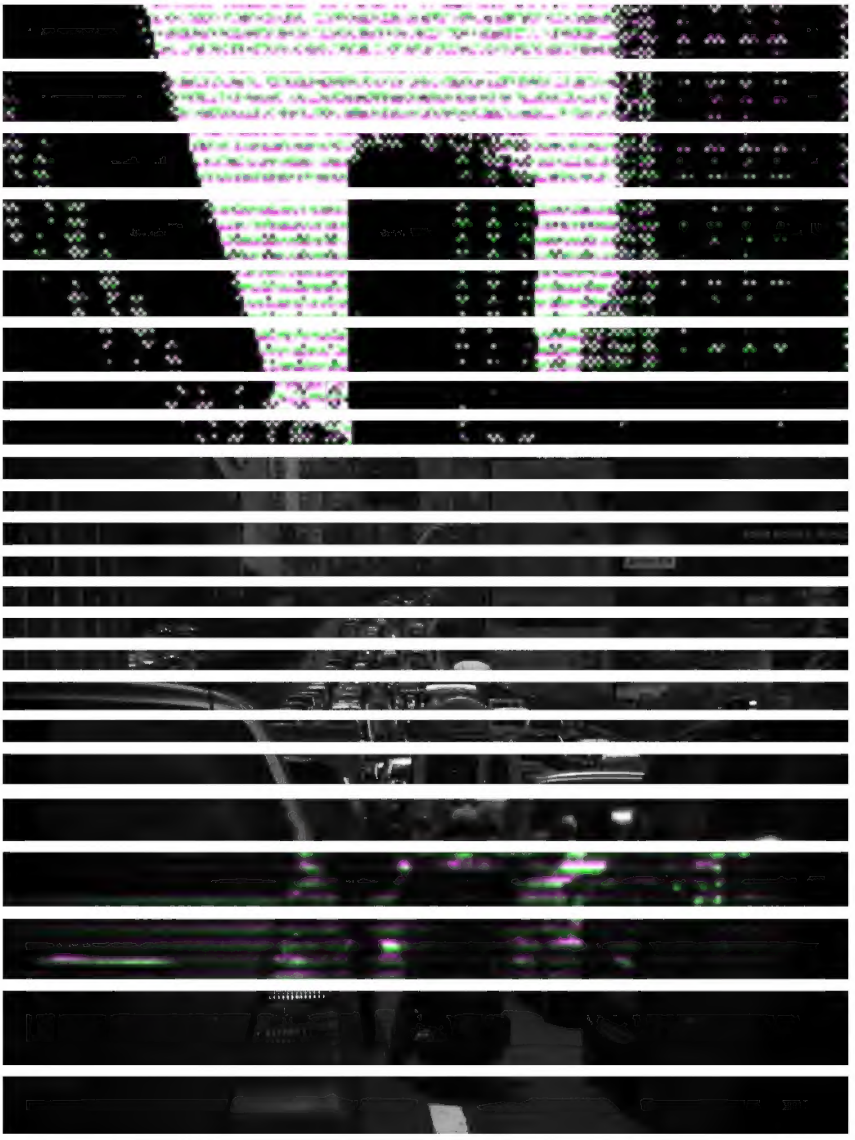

TATLUMPUNG SEGUNDO SA STOPLIGHT

Binabaybay ng jeep ang kahabaan ng Shaw boulevard. May mga sumakay na pasahero, meron ding bumaba. Pero hindi ito napuno. Ang tanging pasahero na hindi natitinag ay ang nakaupo sa harapan, sa tabi ng mismong driver. Hindi dahil sya ang tagakuha ng bayad at taga-abot ng sukli, kundi dahil sa dulo ng ruta ang kanyang baba.

Maya-maya pa, tumigil sila sa isang stoplight, saktong natapat sa isang tindera ng biscuit, mga inumin at nakatangkas na mga puting basahan.
"Isang Skyflakes nga at isang Sting", sabi ng driver sa tindera. Sa isang kamay, sabay na inabot ng driver ang bente at tinanggap ang panindang iniabot ng tindera. Walang sinayang na oras at galaw.

Binuksan ng driver ang isang pakete ng Skyflakes, at bago sya kumuha ay inalok nya ang katabi nya. "Tanghali na 'toy, kain tayo". Nagpasalamat ang binata pero tinanggihan nya ito.
Nakatatlong nguya at isang lagok ang tsuper bago muling umusad ang jeep. Sapat na iyon.

mt&u

nagising si tonton sa pagtilaok ng manok.
bagamat ang kanyang pamilya'y mahimbing pang natutulog
oras na para siya'y mag-almusal—
oras na para siya'y mangarap na magkaroon naman ng isang masarap na agahan
sapagkat salat at ang kaya lamang niyang malasap
ay ang tindang pagpag sa kabilang kanto; tig-lilimang piso bawat piraso,
at bawat kagat dito ay punong puno ng pangarap:
malasap ang langhap-sarap na chicken joy
na sa tv lamang nakikita at sa isip lamang nangangata.
kasama ng sinisimot niyang pagpag ay isang munting malukong ng tig-sampung kanin;
at sa pares na ito ay halos mabusog na si tonton, sapat na para ipanlaman tiyan.
pagkatapos ay saka niya gigisingin ang kanyang mga batang kapatid,
ang inang tulog mantika na kahit anong gising ay pilit pa rin pipikit
at saka hanapin ang amang lasinggero na kailangan pa hagilapin;
malamang sa malamang ay tulog parin ito sa lansangan 'mula sa inumang inumaga.
tanging mga ading lamang ni tonton ang babangon;
pagod sa pagiging magulang sa amang lasinggero at inang sugalera
siya ay susuko, at iintindihin na lamang ang mga nakababatang kapatid;
para sila rin ay makakain, at matapos silang arugain
ay paglalaruin naman sila habang si tonton ay mag-asikaso,
maghahanda para magbanat ng buto,
para sila'y may makain sa darating na linggo.

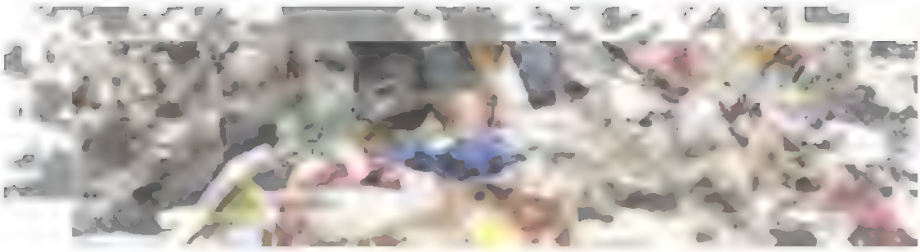

makalipas ang ilang oras ng pagkakalakal ng mga bote at karton
ay magtatanghalian na si tonton; pagsapit ng ala-una ay dadayo na sila
sa karinderyang katabi ng kanilang bahay.
pagod sa pangangalakal, oorder siya ng tatlong tasa ng kanin,
isang pirasong itlog, at isang malaking malukong na punong puno ng libreng sabaw,
at sa ibabaw nito ay nagpalutang-lutang ang mga gulay
na mistulang mga pangakong natupad ng mga trapo sa kongreso at malacañang,
gaya ng bente pesos na kanin at pagmura ng mga bilihin—
puro mga pangakong pawang kasinungalingan at panlinlinlang lamang
sa mga gaya ni tonton na ang nais lamang ay makaahon sa buhay
at makawala sa pagdurusang sanhi lamang ng kamalasan sa laro ng kapalaran.
nang ibuhos niya ang sabaw na walang sahog sa ibabaw ng gabundok niyang kanin
ay nagtalsikan sa kawalan ang malabnaw na sabaw,
mistulang kaban ng bayan na bigla-biglang naglalaho,
ginastos ng gahamang gobyerno na walang pakundangan sa bayan—
sa mga gaya ni tonton na araw-araw ay problemado kung may mailalagay sa hapag-kainan.
sa tatalumpung piso ay nabusog na si tonton, kontento at handa muling magbanat-buto
'di gaya ng mga trapo na libo-libo ang presyo ng bawat kakainin, pero 'di makapgserbisyo.
tatatlumpung piso lang naman ang gusto ni tonton,
'di naman kalakihan, pero sadyang ang kanyang sitwasyon ay 'di umaayon:
ang inang lulong sa mahjong at amang adik sa alak ay tinatangay ang kanyang kita.
dagdag mo pa ang gobyernong 'di makatao; kung pwede lang siyang tumakas sa buhay na kinagisnan

matapos magtanghalian ay tuloy ang hanap-buhay ni tonton,
ngunit pagsapit ng dapit-hapon ay hudyat ng kanyang hapunan.
pagkakasyahin ang kakarampot na kinita para sa kakainin nila ngayon, kinabukasan
hanggang katapusan ng linggo, kung susuwertehin na hindi kukunin ng mga abusadong magulang. siya'y namromroblema kung ano ang kakainin,
uutang nalang ba ulit kila aling nena ng isang lata ng sardinas,
uubusin at pagkakasyahin ba ang nag-iisang tirang lucky me sa kanilang kusina.
o palilipasin ang gabi, itutulog nalang ang gutom, at itatago ang pera para may makain pa sila.
lubos na nag-aalala si tonton para sa sa kinabukasan
sapagkat sasapit na ulit ang lunes, at kailangan niyang pag-isipan:
kung papasok ba siya sa paaralan at papaano siya gagawa ng paraan para makakain,
o maghahanap-buhay na lang para may mailagay sa hapag-kainan at liliban na lamang.
kawawang tonton, ang nais lamang niya ay makakain nang tatlong beses sa isang araw,
ngunit tila imposible lalo na't pabaya ang ina at sakim ang ama,
idagdag mo pa ang mga mahal na bilihin sa mga tindahan at kainan.
hindi naman ginusto ni tonton ang ganitong buhay,
kahit anong trabaho at hila sa sarili para umasenso, parati siyang napasasablay.
hindi naman komplikado ang gusto ni tonton: matinong mga magulang,
makakain nang tatlong beses araw-araw, at makapag-aral nang matiwasay
pero tila ito'y imposible sa kanyang kalagayan
kung sa simula pa lamang ay siya'y talunan sa laro ng kapalaran,
at maipanganak sa isang pamilyang pabaya at abusado sa mga bata.

ZAIAN'S

Araw araw na pagkain ni Tonton

sinira ng komersyalismo

PAUNLAD ANG PAGLAPAK SA KARAPATANG PANTAO

Mga Naghaharing Uri'y patuloy

ANG PAG-UNLAD,

Magsasaka at kanilang lupa dumanak

ANG PAGHIHIRAP

sitWasyon

Malamlam ang bumbilya sa hapag-kainan. "Hindi ba sinabi ko na sa'yo na kainin mo 'yung gulay mo? Bat mo naman iniiwan sa plato 'nak?" mahinang pagsaway sakin ni Mama nang makita niyang pinamimilian ko ang itlog at ampalaya. Kahit noon pa man ay tahimik naman talaga ako, kaya't kitang kita ko ang mukha kong nakatungo at patuloy ang pamimili sa ampalaya.

Magalaw ang perspektibo, halatang hindi isang propesyonal ang may hawak. Nagsalita si ate sa likod ng kamera. "'Di ka pa nasanay dyan Ma," malakas ang boses niya sa pagkakasambit niyang iyon dahil na rin sa lapit ng bibig niya sa mikropono.

Lumipat ang direksyon ng lente ng kamera mula sa akin papunta kay Mama. "Ikaw naman, kinukunsinti mo pa itong kapatid mo," pabirong pagsaway niya kay ate. "Tsaka ano ba 'yang video-video na 'yan." Tinakpan niya ang kanyang mukha habang natatawa. "Sinabi ko na sa inyo diba wag kayong gagamit ng cellphone habang nakain." Patuloy ang pagsandok ni Mama ng kanin at pagbugaw sa kamera na animo'y langaw ito na aalis.

AMPALAYA WITH ITLOG

"Eh, syempre Ma. Bagong bili mo 'to eh. Kailangan kayong dalawa ni bunso ang unang memories nito" Nag-zoom in pa lalo ang video sa mukha ni Mama. Kitang-kita ang kasiyahan sa ngiti ni Mama at ramdam ko rin iyon sa boses ni ate.

Umiling-iling si Mama bago nagsalita. "Hay nako. Basta itigil mo na muna 'yan at kumain muna tayo. Tingnan mo yung kapatid mo oh, nauna nang kumain hindi pa tayo nagdadasal." Bigla namang nagkaroon ng panandaliang distorsyon sa video at bumalik na nakatapat na sa akin ang perspektibo ng kamera.

"Tsk! Tsk! Tsk! Ayan kasi nagmamadaling kumain akala mo naman maagawan eh hindi naman kinakain 'yung gulay niya." Narinig ko ang tawa ni ate kasabay ang gulat na paglingon ko kasama ang nahihiyang pag-ngiti sa tapat ng kamera.

"O, siya, itigil mo na muna 'yan at kumain na tayo."

Bigla namang gumalaw at lumayo ang bisyon ng video mula sa mukha ko papunta sa kulay green na mesa, bago huminto at tumigil ang recording.

Nakita ko ang repleksyon ko sa itim na screen ng TV, hawak-hawak ang isang plato ng ginisang ampalaya na may itlog, habang nakangiting nakahawak sa aking balikat si Ate at si Mama—katapat ang mga urna sa estanteng nakapa-ibabaw sa kung saan makikita ang repleksyon ko—na pinagsisidlan ng kanilang mga abo.

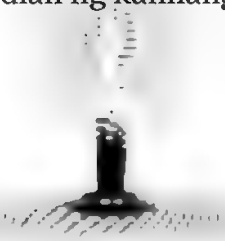

May Memorya ang Pagkain

"Kakainin mo ba yang pagkain sa harap mo o ingungudngod ko iyan sa bunganga mo?"

Mga salitang sumasalamin sa reaksyon ng mga tao sa harapan ko ngunit hindi masambit at dinaan na lamang sa ngiting hindi mo kakikitaan ng bahid ng pagpapanggap dahil may iniingatang pangalan. Unti-unting sinubo ang sabaw ng Sinigang sa miso na umuusok pa sa init na sinasabing paborito ko pagkabata ngunit pagkatapos ng bilang na paglunok ay nagpaalam na magpapahinga sa kuwarto.

Nakatulog at nakita muli ang sarili sa gitna ng hapagkainang may Sinigang sa miso sa harapan. May dalawang hindi maaninag na tao ang nakatitig at inaabangan ang aking pagkain. Tinitigan ang mukha ng mga ito at pilit na kinikilala ngunit pagtingin sa pagkaing nasa harap ay nagbago ang kulay nito at naging pula. Sa gulat, tinignan ang harapan at nakitang isang pamilyar na mga mukha na ang nasa harapan na may bahid ng pula sa kanilang mga kamay at sinenyas na kainin ang pagkaing nasa harapan.

"Ginawa namin yan para sayo, bakit ayaw mong subukan?."

Pula pa rin ang kulay ng sabaw nito. Ayaw gumalaw ng mga maliliit kong kamay para kunin ang kutsara na siyang gagamitin para mahigop ang sabaw. Tinaas ang tingin at umiling ng pagtanggi ngunit hinablot ng lalaki ang pisngi at pilit isinubo ang pagkaing hindi magawang kainin. Waging tumawa ang lalaking nasa harapan ko bilang patunay sa namamayaning pagitan ng kapangyarihan sa aming dalawa.

Patuloy na kinain ng malakas na halakhak ang buong silid hanggang sa nagising ako at tumawa nang malakas sa aking higaan. Nakakatawang isipin na kahit anong pilit baguhin ang memorya sa pamamagitan ng pag gawa ng kabutihang may intensyong limutin ang kanilang ginawa ay ito'y nakatatak na sa kailalim-laliman ng aking isipan. Ang baluktot na katotohanan na sila'y tagapagligtas ay isang malaking panakip sa kasinungalingan na nais takasan dahil pag nalaman ay isang malaking kasiraan sa pangalan na iniingatan.

"Hindi kailanman kayang gayahin ng isa ang damdaming nakaangkla sa pagkaing hinanda, gaano man ito magkasing lasa."

One of the enjoyable aspects of my summer in the Philippines was Lola Imba's *kaldereta* and meeting Ronron. Lola would often teach us how to cook her beef recipe.

While cooking, she would always say, "*Pagkat mahirap ang Lola niyo, ito lang ang pamana ko.*"

I know that's a lie. In her aparador, there is a box of pearls and jewels. Under her bed, Ronron and I found various *alkansiya* of biscuit cans or bottles with bills. All of her *alkansiya* are filled. Using a small knife, we can collect some coins to use in the neighbor's *pisonet* to play DOTA or Counter-Strike.

Since my previous summer, I have started to believe that Lola possesses some mystical powers. You can always tell when she's cooking, even when we're inside the internet shop. Ronron and I would rush to Lola's kitchen and watch her cook. Upon arrival, we would see her frying the beef in oil along with softened onions, garlic, and ginger. In a bowl next to the stove, there are steaming pan-fried potatoes and carrots. Lola doesn't even measure the amount of seasoning or anything she adds. She tastes the sauce, sprinkles a little sugar or salt, and then it becomes the perfect *kaldereta*. I think this is where the magic happens. I disagree with what she tells us, that what makes her recipe special is a specific brand of cheese.

While Lola serves the food, Ronron and I prepare the plates on the table. When we were younger, she would already put some rice on our plates. After we inform our family that it's time to eat, our rice is not as hot as it was. In her house, no meal starts unless everyone is seated at the table.

Jace

Lola Imba's Kaldereta

Once everyone is settled, she will ask me or Ronron to say a prayer for the food. When it's not my turn to say the prayer, I try to take a peek to see if everyone is actually closing their eyes. One time, I saw Tito Roland opening his eyes and glaring at me to close mine. Maybe adults are the only ones allowed to open their eyes.

After the chorus of "Amen" is said, it is now time to enjoy Lola's kaldereta.

"Hay, Ma! Alam mo ba na si Ja, dito lang ata napapakain ng karots yan!"

"Baka naman kasi iba lang ang carrots sa Pinas at sa Amerika," Lola replies to Mama in her usual tone.

"Oh, kayo ha, kumain kayo nang maayos baka gusto niyong magaya sa Tito Roland niyo."

"Nadamay na naman ako diyan, Ma!"

"Ih naman, ikaw nung bata pa ay napakapihikan kaya nga ako napilitang matuto magluto. Tingnan mo ngayon, sa susunod na taon ay mas matangkad pa yan sa'yo si Ja at Ronron."

"Tayo nga kayo Ja, Ronron, nak, tayo!" Following Tita Mabel, we will stand up and tiptoe to see who's the tallest.

"Tama nga si Mama, Rolando Junior! Mas tatangkad pa sa'yo 'yang mga pamangkin mo!"

Returning to our seats, the laughter continues until they start talking about adult stuff that we as children aren't allowed to discuss.

Ronron and I will resume our little competition to see who can finish their plate first. The loser will wash the dishes.

Usually, I wash the dishes.

It's a small price to pay for an extra serving of Lola's kaldereta.

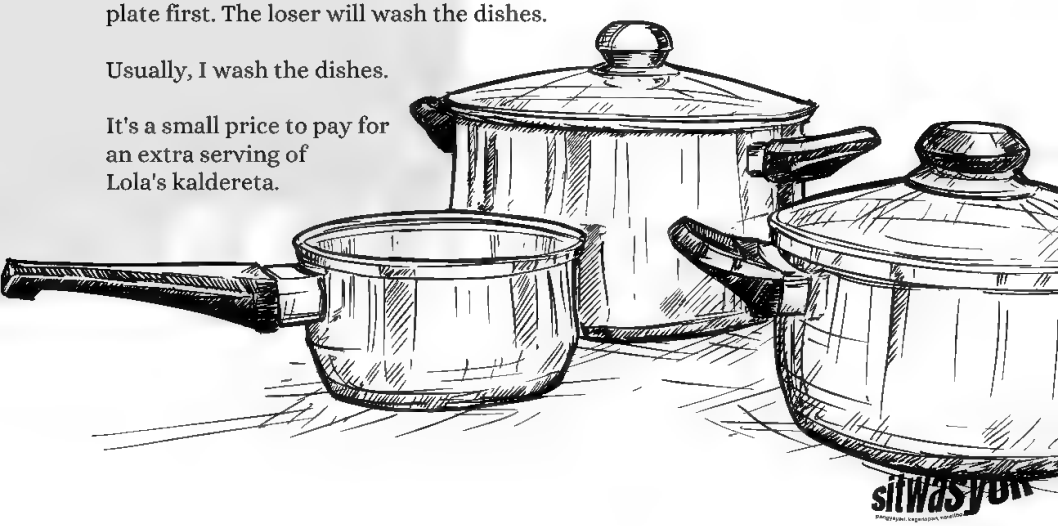

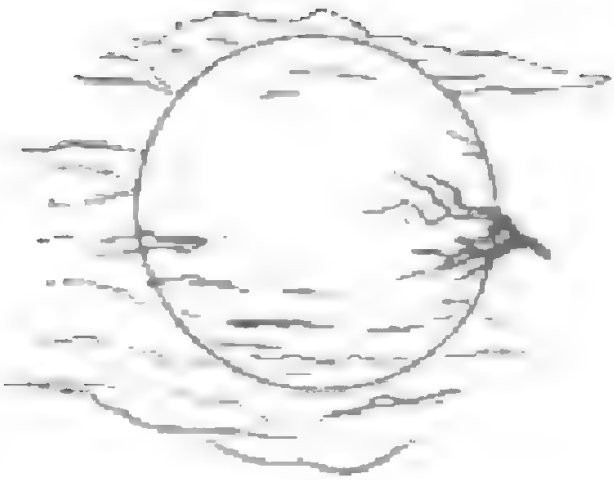

Bago matulog, dedefrost ng kakabili lang na adobo cuts ang Nanay. Aalahanin niya kung may bibisita ba bukas. Binibilang niya kasi kung iilan ba ang kakain. Kung kaming apat lang, kukuha siya ng pitong pirasong tila pareho ang sukat. Kung mayroong medyo malaki at pwedeng maging dalawa, hihiwain niya ito.

Habang pinapanood ang bakbakan ni Coco Martin mula sa kusina, pinipisa niya ang bawang at hihiwain ang sibuyas. Minsang maharangan mo ang kanyang linya ng paningin ay siyang sigaw niya ng iyong pangalan. Curious nga ako kung paano nagagawa ni Nanay na maghiwa at 'di nasusugatan kahit nasa tv ang mata. Pagkatapos ay ilalagay niya sa kanyang tupperware ang karne at rekados. Dadagdagan ng toyo, asin, asukal, at suka. Kung medyo galante, nagkakaroon yan ng paminta at dahon ng laurel. Dati ay may betsin yun pero nung nasabi ng kapitbahay na masama raw sa katawan, hindi na nagkaroon ng betsin sa bahay.

Hahaluin niya pansamantala ang karne. Tatakpan niya ito at ilalagay sa gitna ng palangganang may tubig, panlaban daw sa langgam at ipis. Dati'y natanong ko kung bakit hindi niya nalang ilagay sa loob ng ref, dagdag bayad daw sa kuryente at masusundan ito ng sermon.
Kapag naghuhugas na ng kamay si Nanay at kukunin na ang remote, senyales na yun na dapat na kaming matulog. Hindi raw maganda sa katawan kapag nagpupuyat.

Ronron

Adobo ang almusal at tanghalian

Gigising ka sa umaga na naririnig ang balita sa tv, maaamoy mo na rin ang masabaw na adobo ni Nanay. Pagkatapos niyang ilagay ang mangkok ng niluto sa mesa, kukunin niya ang aming baunan. Ang sakin ay iyong tila dilaw na lagayan ng Selecta, tinanggalan ko ng balat para hindi halatang sa ice cream. Lalagyan niya ito ng kanin at itatabi malapit sa electric fan. Pagtapos ay magsasangag si Nanay sa pinaglutuan niya ng adobo. Para sa akin, magic yun kasi parang dumami ang ulam.

Bago kumain, naliligo muna kami at nagbibihis pang-eskwela. Mananalangin kaharap ng agahang isang pirasong adobo sa kaning sangag at hindi. Sila ni Tatay ay nagkakape. Kung tapos na kaming kumain, kukunin ni Nanay ang tatlong natitirang karne sa mangkok. Lalagyan niya ng tig-iisang piraso ang pantanghaling baunan namin nina Tatay at ng kapatid ko. Karaniwang ito ang baon namin kung hindi isang pirasong hotdog. Mas gusto ko nga ang adobo dahil may kaunting sabaw kaya nauubos ko ang kanin. Kung hotdog, hinihiwalay ko pa ang balat para natitipid ko ang ulam.

Pero, basta may kanin,
sanay na kami na isang
piraso lang ang ulam.
Dagdagan nalang ng
sabaw kung mayroon.
Sanay na rin kami na
nauulit ang ulam
sa almusal kahit
hanggang hapunan.
Panalangin na yun.

Patuloy ang pagtapak
sa kara
patang
Pantac

Naiwan
ang
bakas ,
Nalugmok
lang
lalo
sitwasyon

1. Isang pirasong lumpiang toge, sabaw, at isang kanin. Ito ang unang pagkain ni Susan sa araw na iyon. Hindi na siya nag-aalmusal. Pinag-iisa na lamang niya ang almusal at tanghalian. Mas makakaatipid daw kasi siya kapag gan'on. Umupo na siya sa isang lamesang bakante. Mabilis ang kaniyang bawat pagnguya. Sininok pa siya sa kalagitnaan ng pagkain. Simot ang bawat butil, bawat patak ng sabaw. Natapos kumain si Susan, ngunit hindi siya ganoon nabusog. Tumayo siya at kumuha ng tubig. Lumagok siya ng isang punong baso ng tubig. Matapos nito ay saka lang niya naramdaman na busog siya. Paalis na siya noon nang napatingin siya sa kabilang lamesa. Kaaalis lang ng kumain nito. Parang halos tinikman lamang nila 'yung pritong manok na binili nila. Halos walang bawas. Ang kanin, hindi rin nabawasan masyado. Nilihis na lamang niya ang tingin mula sa lamesa iyon, uminom ulit ng tubig at saka umalis.

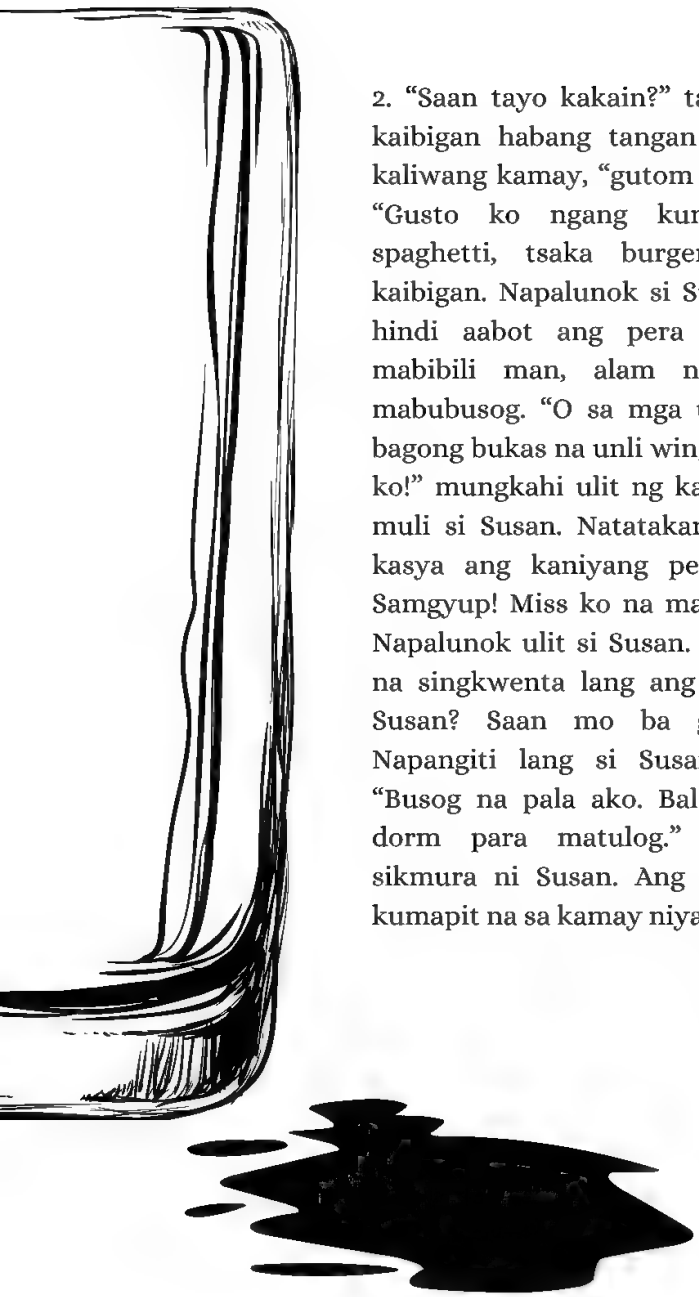

2. “Saan tayo kakain?” tanong ni Susan sa kaibigan habang tangan ang 50 pesos sa kaliwang kamay, “gutom na gutom na ako.” “Gusto ko ngang kumain ng manok, spaghetti, tsaka burger eh,” sagot ng kaibigan. Napalunok si Susan. Alam niyang hindi aabot ang pera niya. Kung may mabibili man, alam niyang hindi siya mabubusog. “O sa mga unli na lang? May bagong bukas na unli wings malapit sa dorm ko!” mungkahi ulit ng kaibigan. Napalunok muli si Susan. Natatakam man siya, hindi kasya ang kaniyang pera. “Alam ko na! Samgyup! Miss ko na mag-samgyup. KKB!” Napalunok ulit si Susan. Hindi niya masabi na singkwenta lang ang pera niya. “Ikaw, Susan? Saan mo ba gusting kumain?” Napangiti lang si Susan, sabay banggit, “Busog na pala ako. Balik na lang ako sa dorm para matulog.” Kumakalam ang sikmura ni Susan. Ang amoy ng pera ay kumapit na sa kamay niya.

POPOY

I shall never wash the dishes again.

"Siring san harumigas, an maurhi mao manhugas."

"Sabi ng langgam, ang mahuli ang siyang maghuhugas ng pinagkainan"

"Simula't sapul, mga bata palang kami, palagi kaming nag-uunahan ng aking mga kapatid sa pagkain, dahil ayaw namin ang matoka sa paghuhugas ng pinggan at pinagkainan, isabay mo na ang mapagkunwari nating mga mata na tila hindi nakikita ang pinagsaingang kaldero, mga pinaglutuang kawali at iba pang kasangkapan.

Habang kinukuskos ko ang kawali, may mga mumunting naisip ako tungkol sa mga putahe at ulam na naluto na gamit ang kawaling ito—sinabawang sardinas na may miswa, tortang talong, ginisang gulay, at kung minsan ay adobo, kare-kare, de-sarsa at marami pang iba.

Na para bang lahat nang lulutuin dito ay magiging masarap, gaano man kakunti ang mga pampalasa. Ganun na nga siguro tayong mga Pilipino, pinagkakasya at ginagawan ng paraan ang pagluluto sa kung ano lang ang mga sangkap na mayroon.

May lulutuin man o wala, iba talaga ang nagagawa ng gutom no? Kahit simpleng bagoong, alamang, at kahit toyo basta't may kanin ay ganado paring kumain.

Pero sa totoo lang, hindi naman talaga dapat ganito ang mga pantawid gutom ng bawat pamilyang Pilipino, kasi wala naman dapat magutom, dapat nasa hapag natin ang mga masasarap at masustansiyang pagkain. Kung sapat lang ang pasahod para sa ating mga manggagawa, kung tama lang ang presyo ng palay at bigas para sa mga magsasaka, at higit sa lahat kung nabibigyang halaga lang ang pagpapaunlad sa ating sektor ng agrikultura—hindi natin mararanasan ang magdildil sa asin magkalaman loob lang ang ating sikmura.

Dapat palagi tayong may ulam na matakaw sa kanin, dahil higit na mas nakakaenganyong maghugas ng pinagkainan sa katotohanang maraming tiyan ang nabusog.

...asan na kaya ang pangkuskos ng kaldero?

Elbitanyo

sitwasyon

Hindi nagtatanong ang taong
busog kung may pagkain pa,
Lalakad lamang siya hanggang
magutom para kumain muli

The UPLB Writers' Club is a non-profit organization of young writers and literature enthusiasts based in University of the Philippines, Los Baños. Founded in the 1980s, the organization has since then marshalled its efforts to promote meaningful and socially relevant literature inside and outside the university.